

FIRE SERMON 1

YUURPREEK

ZE WORDEN TEGELIJK GEBOREN

ZE ZULLEN TEGELIJK STERVEN

FRANCESCA HAIG

Over het boek

Bij Zachs en mijn geboorte hebben onze ouders vast een paar keer opnieuw geteld: armen en benen, vingers en tenen. We waren volmaakt. Toch hadden ze moeite dat te geloven: niemand nam namelijk een loopje met het onderscheid tussen een Alfa en een Omega.

Niemand.

Cass en Zach werden tegelijk geboren en ze zullen tegelijk sterven. Een sterke Alfa- en een inferieure Omega-tweelinghelft – het enige wat ze delen is het moment van hun dood.

De Omega's leven in afzondering, door hun familie verstoten zodra hun afwijking duidelijk wordt. Gedwongen om gescheiden te leven, worden ze wreed onderdrukt door hun Alfa-tweelinghelft. De Alfa's vormen de elite. Zodra hun zwakkere broer of zus is verbannen, zijn ze vrij om een bevoorrecht en veilig leven te leiden zonder dat hun Omega-wederhelft hen in de weg zit.

Cass en Zach zijn aan de buitenkant allebei volmaakt: ze hebben geen ontbrekende ledematen, geen zichtbare 'Omega-mutatie'. Maar Cass heeft een geheim, en niets zal Zach tegenhouden om dat te ontsluiten.

Ze hebben beiden het vermogen om de wereld te veranderen. De een zal de ander moeten verslaan om zijn eigen toekomstvisie verwezenlijkt te zien worden, maar als ze niet oppassen zullen ze allebei in deze machtsstrijd omkomen.

Over de auteur

Francesca Haig is romanschrijver, dichter en academicus. Ze behaalde haar doctorstitel aan de universiteit van Melbourne en is gastschrijver aan de universiteit van Chester, waar ze als spreker en programmaleider creatief schrijven werkzaam was. *Vuurpreek*, deel 1 in de *Fire Sermon*-trilogie, is haar debuut. De rechten van de trilogie zijn aan meer dan twintig landen verkocht en DreamWorks heeft de filmrechten verkregen.

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg [@AWBruna](https://twitter.com/AWBruna) op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Francesca Haig

Vuurpreek

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

The Fire Sermon

Copyright © De Tores Ltd 2015

Vertaling

Joost van der Meer en William Oostendorp

Omslagbeeld

Wil Immink Design (brandend logo)/iStockphoto (tweeling)

Omslagontwerp

Wil Immink Design

© 2015 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0477 6

NUR 285

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Vol liefde en bewondering draag ik dit boek op aan mijn broer Peter en aan mijn zus Clara. Wetende hoeveel ze voor me betekenen, zou het geen verrassing moeten zijn dat mijn eerste roman over broertjes en zusjes gaat.

1

Ik had altijd gedacht dat ze me 's nachts zouden komen halen, maar de zes mannen kwamen op het heetst van de dag over de vlakte aangetreden. Het was oogsttijd, de hele nederzetting was al vroeg opgestaan en we zouden tot laat doorwerken. Op het aan de Omega's toegewezen stuk verdorde grond was een redelijke oogst nooit gegarandeerd. Afgelopen seizoen had zware regenval diep begraven as losgemaakt. De wortelgewassen waren piepklein, of helemaal niet opgekomen. Een heel veld aardappelen groeide de diepte in. We vonden ze, onbewust van wat zich had voorgedaan en geslonken, anderhalve meter onder het smerige oppervlak. Een jongen die ze wilde rapen verdronk. De kuil was slechts een paar meter diep, maar de kleien wand begaf het en de knul kwam nooit meer boven. Ik had overwogen om verder te trekken, maar alle dalen waren onder water gelopen en in een hongerseizoen was er geen enkele nederzetting die vreemdelingen verwelkomde.

Dus het hele grauwe jaar was ik gebleven. De anderen wisselden verhalen uit over de droogte, toen de oogst drie jaar op rij was mislukt. Ik was destijds nog maar een kind, maar zelfs ik herinnerde me de karkassen van het uitgehongerde vee, die op vloten van hun eigen botten over de stoffige akkers zeilden. Maar dat was meer dan tien jaar geleden. Dit zal niet zo erg zijn als de droge periode, zeiden we tegen elkaar, alsof het waar zou zijn als we het maar zo vaak mogelijk herhaalden. Het volgende voorjaar keken we angstvallig naar de scheuten in de tarwevelden. De vroege gewassen kwamen sterk op en de lange, gezwollen wortels die we dat jaar opgroeven, zorgden onder de jongste tieners voor een hoop gegiechel. Uit mijn eigen lapje grond oogstte ik een flinke zak knoflook, die ik als een baby in mijn armen naar de markt droeg. Het hele voorjaar zag ik de tarwe op de gedeelde akkers stevig en hoog groeien. Tussen de lavendel

achter mijn cottage gonsde het van de bijen en binnen stonden de planken vol voedsel.

Toen ze kwamen, was de oogst halverwege. Ik voelde het eerst, ik had het al maandenlang gevoeld, als ik eerlijk was tegen mezelf. Maar nu was ik me duidelijk bewust van een plotselinge alertheid die ik aan iemand die geen ziener was nooit zou kunnen uitleggen. Het was een gevoel dat er iets verschoof; als een wolk die voor de zon schuift, of de wind die van richting verandert. Met de zeis in mijn hand rechtte ik mijn rug en keek ik naar het zuiden. Tegen de tijd dat het geroep vanuit de verre hoek van de nederzetting hoorbaar was, was ik al aan het rennen. Terwijl het geschreeuw harder werd en de zes mannen te paard tevoorschijn galoppeerden, zetten ook de anderen het op een lopen. Het was niet ongebruikelijk dat Alfa's de nederzettingen van Omega's binnenvielen en alles van waarde meenamen. Maar ik wist waar ze voor kwamen. Ook wist ik dat het weinig zin had om te rennen. Dat ik een halfjaar te laat was om acht te slaan op mijn moeders waarschuwing. Zelfs terwijl ik onder het hek door dook en naar de met keien bezaaide rand van de nederzetting sprintte, wist ik dat ze me te pakken zouden krijgen.

Ze minderden nauwelijks vaart om me vast te grijpen. Eentje rukte de aarde vanonder mijn voeten vandaan en schepte me zo op. Met een klap tegen mijn pols sloeg hij de zeis uit mijn hand, waarna hij me over de voorkant van het zadel wierp. Ik schopte, maar leek het paard alleen maar tot hogere snelheid aan te sporen. Het schokken, terwijl ik op mijn ribben en ingewanden stuitte, was nog pijnlijker dan de klap was geweest. Ik voelde een sterke hand op mijn rug en was me bewust van het lichaam van de man die zich over me heen boog en het paard de sporen gaf. Ik opende mijn ogen, maar sloot ze vlug weer toen ik werd begroet door het omgekeerde beeld van de voorbijschietende, door paardenhoeven geoeselde grond.

Net toen we vaart leken te minderen en ik mijn ogen weer durfde te openen, voelde ik de punt van een mes in mijn rug drukken.

'We hebben orders om je niet te doden,' zei hij. 'Je zelfs niet buiten westen te slaan, zei je tweelingbroer. Maar buiten dat zullen we niet aarzelen om in te grijpen als je voor problemen zorgt. Ik zal beginnen met een vinger af te snijden en geloof me, ik zou zelfs niet afremmen om het te doen. Heb je dat begrepen, Cassandra?'

Ik probeerde ja te zeggen, maar kwam niet verder dan wat ademloos gebrom.

We reden verder. Van het eindeloze schokken en ondersteboven hangen moest ik tweemaal overgeven, de tweede keer op zijn leren laars, zag ik met enige voldoening. Vloekend stopte hij en trok me rechtop, waarna hij een touw om mijn lichaam heen bond zodat mijn armen langs mijn zij zaten. Nu ik vóór hem zat, werd de druk in mijn hoofd minder terwijl het bloed weer naar mijn hele lichaam stroomde. Het touw sneed in mijn armen, maar hield me in elk geval stil, stevig vastgegrepen door de man in mijn rug. Zo trokken we de rest van de dag verder. Bij het vallen van de avond, toen het duister als een strop over de horizon gleed, stopten we kort en stegen we af om te eten. Een van de anderen bood me brood aan, maar ik kwam niet verder dan een paar slokjes warm en muf water uit een veldfles. Daarna werd ik weer omhoog gehesen, nu voor een andere man, wiens zwarte baard in mijn nek kriebelde. Hij trok een zak over mijn hoofd, maar in het donker maakte dat weinig verschil.

In de verte werd ik me bewust van de stad, lang voordat het geklepper van hoeven onder ons aangaf dat we verharde wegen hadden bereikt. Door het stof dat mijn gezicht bedekte, begonnen lichtschitteringen door te dringen. Overal om me heen voelde ik de aanwezigheid van mensen, meer zelfs dan in Haven op een marktdag. Duizenden mensen, vermoedde ik. Intussen werd de weg steiler en reden we langzamer, de hoeven luidruchtig op de kasseien. We hielden halt en ik werd doorgegeven, bijna geworpen, naar een andere man, die mij enkele minuten meesleurde waardoor ik af en toe struikelde. Waar deuren werden ontgrendeld, stopten we even. Telkens wanneer we doorliepen, hoorde ik de deur achter ons weer op slot gaan. Elk geschraap van een grendel die terug werd geschoven, was als een andere klap.

Ten slotte werd ik op een zacht oppervlak naar beneden geduwd. Achter me hoorde ik een gerasp van metaal, een mes dat uit een schede gleed. Voordat ik tijd had om het uit te schreeuwen, viel het doorgesneden touw van mijn lichaam. Handen wriemelden bij mijn hals en de zak werd van mijn hoofd gerukt, waarbij de ruwe jute langs mijn neus schuurde. Ik bevond me op een laag bed, in een kleine ruimte. Een cel. Er was geen raam. De man die me van het touw

had bevrijd, was al bezig de metalen deur achter zich op slot te doen.

In elkaar gezakt op het bed, met de smaak van modder en braaksel nog in mijn mond, stond ik mezelf eindelijk toe om te huilen. Deels om mezelf en deels om mijn tweelingbroer, om wat hij was geworden.

2

De volgende ochtend ontwaakte ik zoals gewoonlijk weer uit mijn vuurdromen.

Terwijl de maanden verstreken, waren dit de enige momenten dat ik dankbaar was om binnen de vier muren van een cel wakker te kunnen worden. De grauwheid en de vertrouwdheid van de kille muren stonden haaks op de woeste, grenzeloze buitensporigheid van de grote explosie waarover ik elke nacht droomde.

Er waren geen verslagen of prenten van. Waarom opschrijven of tekenen als het in elk oppervlak geëtst stond? Zelfs nu nog, meer dan vierhonderd jaar nadat ze alles had vernietigd, liet ze haar sporen na op elk neergestort rotsblok, elke verschroeiide vlakte, in de met as dichtgeslibde rivieren. En op elk gezicht. Het was het enige verhaal dat de aarde nog kon vertellen, dus wie zou het anders moeten optekenen? Een geschiedenis geschreven in as, in botten. Vóór de explosie, zo gaat het verhaal, waren er preken over het vuur, over het einde van de wereld. Het vuur zelf gaf de slotpreek; daarna waren er geen preken meer.

De meesten die het overleefden, waren verdoofd en verblind. Velen merkten dat ze plots alleen waren; ze zouden hun verhalen alleen aan de wind kwijt kunnen. En zelfs al waren ze niet alleen, dan nog zou niemand in detail het moment kunnen beschrijven waarop het gebeurde; de nieuwe kleur aan de hemel, het donderende geluid dat aan alles een eind maakte. Zoekend naar een beschrijving zouden zij die het hadden overleefd zich net als ik gestrand voelen op die plek waar woorden ontbraken en er alleen nog geluiden waren.

De explosie rukte de tijd aan flarden, doorkliefde haar onverbiddelijk in een Ervoor en een Erna. Nu, honderden jaren later, in het Erna, zijn er geen overlevenden meer, geen getuigenissen. Alleen zieners zoals ik konden er nog een glimp van ervaren, vlak voor het ontwaken

of in die halve seconde van een oogwenk waarin ze erdoor werden overvallen: de flits, de horizon die verschroeit als brandend papier.

De barden waren de enigen die de klap bezongen. De bard die in mijn jeugd elke herfst ons dorp aandeed, zong over landen overzee waar hij de vlam uit de hemel liet neerdalen, over de straling en de Lange Winter die daarop volgde. Ik moet een jaar of acht zijn geweest toen Zach en ik op de markt van Haven een oudere, vrouwelijke bard met sneeuwgrijze haren hetzelfde lied hoorden zingen, maar dan voorzien van een andere tekst. Haar refrein over de Lange Winter was onveranderd, maar ze zong niet over andere landen. Elk couplet beschreef gewoon het vuur en hoe het alles had verteerd.

Toen ik onze vader aan zijn hand trok en hem erover vroeg, haalde hij zijn schouders op. Het lied kende zoveel variaties, wat maakte het uit? Als aan de andere kant van de zee ooit landen waren geweest, dan waren die, als je de verhalen van de zeelui mocht geloven, inmiddels verdwenen. De schaarse geruchten over Elders – de landen overzee – waren niet meer dan dat: geruchten, net zo ongeloofwaardig als die over een eiland waar de Omega's geen onderdrukking van Alfa's te vrezen hadden. Hardop mijmeren over zulke dingen was vragen om een openbare geseling of de schandpaal, zoals die ene Omega die we buiten Haven hadden gezien, vastgeklonken onder de brandende zon totdat zijn tong ten slotte als een geschubde blauwe hagedis uit zijn mond hing terwijl de twee verveelde soldaten die de wacht hielden hem zo nu en dan een schop gaven om zich ervan te vergewissen dat hij nog leefde.

Stel geen vragen, zei onze vader. Niet over het Ervoor, niet over Elders, niet over het eiland. Mensen uit het Ervoor stelden te veel vragen, wroetten te diep, en wat heeft het hun opgeleverd? Dit is nu de wereld, of alles wat we daar ooit van zullen weten; in het noorden, het westen en het zuiden begrensd door zee, en in het oosten door woestijnland. Vanuit welke richting het was gekomen maakte geen verschil. Het was allemaal al zo lang geleden, net zo onkenbaar als het Ervoor dat hij had vernietigd en waarvan slechts geruchten en ruïnes resteerden.

Tijdens mijn eerste maanden in de cel werd ik zo nu en dan op een stukje hemel getrakteerd. Om de zoveel weken werd ik samen met

andere Omega-gevangenen naar de borstwering geëscorteerd voor wat lichaamsbeweging en wat frisse lucht. Dat gebeurde in groepjes van drie, met minstens evenzoveel bewakers. Ze hielden ons nauwlettend in de gaten, hielden ons van elkaar gescheiden en bovendien ver van de kanteelmuur die uitzicht bood op de stad beneden. Bij de eerste keer was het me al duidelijk dat ik uit de buurt van mijn medegevangenen moest blijven en ik het al helemaal niet in mijn hoofd moest halen om wat woorden uit te wisselen. Terwijl de bewakers ons escorteerden, had een van hen gemopperd over het trage tempo van de gevangene met het lichtblonde haar die op één been voorthupte. ‘Het zou een stuk sneller gaan als jullie mijn stok niet hadden afgepakt,’ had ze de bal teruggekaatst. De bewakers hadden haar opmerking genegeerd, waarop ze me even met rollende ogen had aangekeken. Een glimlach bleef uit, maar het was wel het eerste beetje warmte dat ik sinds mijn intrede in de Bewaringskamers ervoer. Eenmaal boven had ik geprobeerd om wat dichterbij haar te komen, in de hoop fluisterend een gesprekje te kunnen aanknopen. Ik stond nog altijd zo’n drie meter van haar vandaan toen de bewakers me tackelden. Ik viel zo hard tegen de muur dat mijn schouders blauwe plekken opliepen. ‘Niet praten met de anderen,’ blafte een van hen tegen me toen ik weer naar mijn cel werd afgemarcheerd. ‘Zelfs niet kijken, hoor je me?’ Omdat mijn armen op mijn rug werden gehouden kon ik zijn speeksel niet van mijn wang vegen. De warmte ervan voelde als een obscene intimiteit. De vrouw heb ik nooit meer gezien.

Ongeveer een maand later volgde mijn derde uitje naar de borstwering, voor ons allemaal de laatste keer. Ik stond bij de deur terwijl ik mijn ogen liet wennen aan de glinstering van het zonlicht op de gladde stenen. Rechts van me voerden twee bewakers een zacht onderonsje. Zo’n zes meter links van me bekeek een derde bewaker, leunend tegen de muur, een mannelijke Omega. Die had vermoedelijk langer in de Bewaringskamers doorgebracht dan ik. Zijn huid, die ooit donker moest zijn geweest, was nu vaalgrijs. Veelzeggender nog waren zijn beverige handen en zijn rusteloze lippen, alsof ze niet helemaal lekker over zijn tandvlees vielen. Al die tijd dat wij daar hadden gestaan, had hij al trekkend met zijn misvormde rechterbeen op dat ene stukje plaveisel lopen ijsberen. Ondanks ons spreek-

verbod ving ik zo nu en dan een prevelig tellen op: ‘Tweehonderdzevenveertig. Tweehonderdachtenveertig.’

Het was algemeen bekend dat veel zieners gek werden, dat onze visioenen met de jaren ons verstand wegbrandden. De visioenen waren de vlam en wij waren het kousje. Deze man was weliswaar geen ziener, maar het verraste me niet dat iemand die zo lang in de Bewaringskamers werd gehouden uiteindelijk malende werd. Dus hoe lagen voor mij, worstelend met de visioenen en tegelijkertijd de onverbiddelijke muren van mijn cel, de kansen? Nog een jaar of twee en dan loop ik daar zelf, mijn eigen voetstappen tellend alsof de eenduidigheid van de getallen een beetje orde kan scheppen in een kapotte geest.

Tussen mij en de ijsberende man liep nog een derde gevangene, waarschijnlijk een paar jaar ouder dan ik. Een vrouw met één arm, donker haar en een opgewekt gezicht. Het was de tweede keer dat we samen werden gelucht. Ik probeerde zo dicht als de bewakers toestonden langs de muur te lopen en tuurde over de zandstenen kantelen in het niets terwijl ik in gedachten een manier probeerde te bedenken om iets te kunnen zeggen of naar haar te kunnen gebaren. Het was onmogelijk om dichtbij genoeg te komen voor een goede blik op de stad, die zich aan de voet van dit tegen de berghelling gebouwde fort uitspreidde.

Het drong tot me door dat het tellen was opgehouden. Toen ik me had omgedraaid was de oudere Omega al op de vrouw afgevlagen en had hij beide handen om haar keel gevouwen. Ze was te laat om het op tijd te kunnen uitschreeuwen en met haar ene arm kon ze nauwelijks hard genoeg terugslaan. Toen de bewakers toesnelden, was ik nog meters van haar vandaan. Ze hadden hem in luttele seconden van haar weggetrokken, maar het was al te laat.

Ik had mijn ogen gesloten om niet naar haar lichaam te hoeven kijken, dat met het gezicht omlaag en met het hoofd in een akelige hoek op de flagstones lag. Maar voor een ziener bieden gesloten oogleden geen beschutting. Precies op het moment waarop ze het leven liet, zag ik voor mijn huiverende geestesoog wat er nog meer gebeurde: binnen in het fort, dertig meter boven ons, viel een glas wijn op de grond en wierp rode striemen op een marmeren vloer. Een man in een fluwelen jasje viel achterwaarts, krabbelde nog even

half overeind en stierf met zijn handen tegen zijn hals.

Daarna volgden er geen uitjes naar de kanteelmuren meer. Soms meende ik de krankzinnige Omega te horen schreeuwen en te horen beuken tegen de muren, maar het was slechts een doffe bons, een hartslag in de nacht. Ik wist nooit of ik het nu werkelijk hoorde of dat ik het alleen maar bespeurde.

In mijn cel was het bijna nooit echt donker. Een glazen bol aan het plafond verspreidde een bleke gloed. Hij brandde altijd en produceerde een lichte zoemtoon, zo zacht dat ik me soms afvroeg of het niet gewoon de ruis in mijn oren was. De eerste paar dagen hield ik de lamp angstvallig in de gaten, afwachting of het ding zou doven en me in totale duisternis zou achterlaten. Maar dit was geen kaars, zelfs geen olielamp. Het licht was anders: koeler en niet flakkerend. Het steriele licht haperde slechts om de paar weken; dan flakkerde het een paar seconden en doofde, waarna ik in een vormloze, zwarte wereld achterbleef. Maar dat duurde nooit langer dan één à twee minuten. Uiteindelijk floepte het licht altijd weer aan, eerst nog wat knipperend, alsof iemand ontwaakt, alvorens zijn wake voort te zetten. Voor mij kregen deze kortstondige weigeringen iets aangenaams. Ze vormden de enige onderbreking van de niet-aflatende gloed.

Dit moest het Elektriek zijn, vermoedde ik. Ik had de verhalen gehoord: het betrof een soort magie, de sleutel tot de meeste technologie van het Ervoor. Maar goed, dat behoorde allemaal verdwenen te zijn. Machines die niet door de explosie waren vernietigd, waren daarna tijdens de zuiveringen gesloopt, toen de overlevenden korte metten hadden gemaakt met alle overblijfselen van de technologie die de wereld in de as hadden gelegd. Alle restanten van het Ervoor waren taboe, en met name de machines. En terwijl de straffen voor het doorbreken ervan wreed waren, vormde de angst de voornaamste handhaving. Het gevaar stond gekerfd in het oppervlak van onze verschroeide wereld en op de verwrongen lichamen van de Omega's. Wij hadden geen geheugensteuntjes nodig.

Maar dit hier was een apparaat, een stukje van het Elektriek, hangend aan het plafond van mijn cel. Niks beangstigends of krachtigs, zoals de dingen waarover werd gefluisterd. Geen wapen of bom, zelfs geen rijtuig dat geen paarden nodig had. Enkel dit glazen bolletje, zo

groot als mijn vuist, dat boven in mijn cel hing te branden. Ik kon mijn ogen er niet van afhouden, met dat helwitte knoepje als zijn kern, alsof het één vonkje van de grote explosie had weten te vangen. Ik staarde er zo lang naar dat zijn heldere vorm in het duister achter mijn oogleden gebrand stond. Ik was geboeid en doodsbang tegelijk, ineengedoken onder het licht tijdens die eerste dagen, alsof het wel eens kon ontploffen.

Het was niet alleen het taboe dat me angst inboezemde, maar vooral ook wat het voor mij betekende om hiervan getuige te zijn. Als bekend zou worden dat de Raad het taboe doorbrak, zou er opnieuw een zuivering komen. De verschrikking van de explosie, en de machines die daaraan ten grondslag hadden gelegen, waren nog altijd te echt, te indringend voor de mensen om ze een plek te geven. Ik wist dat het licht levenslang betekende: nu ik het had aanschouwd, zou ik nooit meer vrijkomen.

Wat ik vooral miste, was de lucht. Een klein luchtgat, vlak onder het plafond, voerde ergens weliswaar frisse lucht vandaan naar binnen, maar zelfs een glimpje zonlicht zat er voor mij niet in. Ik baseerde het tijdsverloop op de twee keer dat er dagelijks een blad met eten via de gleuf onder in de deur naar binnen werd geschoven. Naarmate de maanden sinds mijn laatste luchtuitje naar de kanteelmuren talrijker werden, merkte ik dat ik me de buitenlucht weliswaar in abstracte vorm kon herinneren maar haar niet meer echt voor mijn geest kon halen. Ik dacht aan de verhalen over de Lange Winter, na de klap, toen de lucht zo van as verzadigd was dat de hemel jarenlang voor niemand zichtbaar was. Er gaan verhalen dat kinderen uit die tijd de hemel zelfs nooit hebben gezien. Ik vraag me af of ze er toen in geloofden, dat de hemel verbeelden voor hen een geloofsdaad was geworden, zoals nu voor mij.

De dagen tellen was de enige manier om nog enige vorm van tijdsgevoel te kunnen behouden, maar naarmate de som der dagen groter werd, werd het een marteling op zich. Ik telde niet af naar een vrijlating: het getal werd alleen maar groter, en daarmee het gevoel dat ik in een onbestemde wereld van duisternis en afzondering zweefde. Nadat de uitjes naar de borstwering waren stopgezet, was het tweewekelijkse bezoekje van de Biechtmoeder, om me over mijn visioenen te ondervragen, de enige regelmatige onderbreking.

Ze vertelde me dat de andere Omega's nooit iemand te zien kregen. Denkend aan de Biechtmoeder, vroeg ik me af of ik hen nu moest benijden of beklagen.

Men zegt dat de tweelingen zich aandienden tijdens de tweede en derde generaties van het Erna. Tijdens de Lange Winter waren er geen tweelingen, werden er nauwelijks kinderen geboren en wisten nog minder kinderen te overleven. Dit waren de jaren van gesmolten lichamen en misvormde, onherkenbare borelingen. Maar weinigen wisten te overleven en nog minder waren vruchtbaar. Het leek dus onwaarschijnlijk dat de mensheid zelfs maar kon voortbestaan.

Aanvankelijk zal de golf van tweelingen dan ook met gejuich zijn begroet. Al die baby's, en bijna allemaal normaal. Het was altijd één jongen en één meisje, van wie de een stevast kerngezond was. Niet alleen normaal geschapen, maar ook sterk en robuust. De noodlottige symmetrie werd al snel duidelijk: de prijs voor iedere perfecte baby was zijn tweelinghelft, die uiterlijk allerlei verschillen toonde: ontbrekende, verschrompelde, of meervoudige ledematen, ontbrekende ogen dan wel extra, of dichtgegroeide ogen. Dit waren de Omega's, de schaduwpendanten van de Alfa's. Die noemden hen mutanten, zeiden dat ze het gif waren dat de Alfa's, zelfs in de baarmoeder, afstootten. De smet van de explosie die, ook al viel die niet weg te poetsen, gelukkig op de mindere tweelinghelft was afgeschoven. De Omega's droegen de schande van de mutaties met zich mee waarmee ze de Alfa's onbezwaard lieten.

Hoewel, niet helemaal. Ook al waren de onderlinge lichamelijke verschillen zichtbaar, de onderlinge band was dat niet. Toch manifesteerde die zich telkens weer op de meest onverklaarbare manieren. Het maakte geen verschil dat niemand kon begrijpen hoe het allemaal in elkaar stak. Aanvankelijk zal het misschien als toeval zijn afgedaan, maar geleidelijk aan werd het ongeloof terzijde geschoven door de feiten, de stoffelijke bewijzen. Tweelingen kwamen getweeën en stierven getweeën. Waar ze ook waren, hoe ver ook van elkaar verwijderd, als de een stierf, dan stierf de tweelingbroer of -zus ook.

Ook extreme pijnen en ernstige ziektes deerden beiden. Een hoge koorts bij de een leidde al snel tot een koortsuitbraak bij de ander; verloor de een het bewustzijn, dan herhaalde dit zich al snel bij de

ander, waar hij of zij ook was. Kleine verwondingen of misselijkheden leken de kloof niet te overbruggen, maar een verzengende pijn deed de een gillend ontwaken van de wond bij de ander. Toen duidelijk werd dat de Omega's onvruchtbaar waren, werd een tijdlang aangenomen dat ze vanzelf zouden uitsterven; dat ze slechts een tijdelijke afwijking waren, een herijking van na de explosie. Maar bij de generaties erna was het van hetzelfde laken een pak: enkel tweelingen, een Alfa en een Omega. Alleen Alfa's konden kinderen verwekken, maar ieder kind dat ze ter wereld brachten, kwam vergezeld van een Omega-tweeling.

Toen Zach en ik werden geboren vormden we een perfect paar. Onze ouders zijn vast blijven tellen: ledematen, vingers, tenen. Alles compleet. Toch zouden ze het niet hebben geloofd. Geen mens die een loopje nam met het onderscheid tussen Alfa en Omega. Niemand. Het was niet ongewoon dat bij een Omega het gebrek zich pas later manifesteerde: het ene been dat ten slotte weigerde netjes mee te groeien met het andere, een doofheid die tijdens de kinderjaren onopgemerkt bleef, een arm die onvolgroeid of zwak bleef. Maar er waren ook geruchten, over en weer, over de enkelen bij wie de verschillen zich nooit in lichamelijke vorm toonden: de ogenschijnlijk zo doodnormale jongen die, vlak voordat het dak opeens instortte, schreeuwend de cottage uit rende; het meisje dat zomaar om de herdershond huilde die een week later plots door de kar uit het naburige dorp werd doodgereden. Bij deze Omega's was de mutatie onzichtbaar: zij waren de zieners. Ze waren uniek; slechtst een op de duizend, hooguit. Iedereen kende de ziener die eens per maand naar de markt in Haven kwam, de grote stroomafwaarts gelegen stad. Hoewel de Alfa-markt voor Omega's verboden was, werd de ziener, die zich achter de opgestapelde kratten en bergen bedorven groenten uit het zicht hield, al jarenlang getolereerd. Toen ik de markt voor het eerst bezocht, was hij al oud maar hij deed nog altijd zijn kunstje en voorspelde in ruil voor een bronzen muntstuk aan boeren het weer voor het komend seizoen, of aan een koopmansdochter met wie ze uiteindelijk zou trouwen. Maar hij bleef een rare snuiter die voortdurend, als in een eindeloze bezwering, in zichzelf mompelde. Toen Zach en ik in gezelschap van vader op een keer voorbijliepen, riep de ziener opeens: 'Vuur! Eeuwig vuur!' De kraamlieden trokken

zelfs geen wenkbrauw op. Dergelijke uitbarstingen waren kennelijk gewoon. Het was het lot van de meesten van hen. Elke keer dat ze niet anders konden dan het weer herbeleven, brandde de klap zich dieper in hun geest.

Ik weet niet wanneer ik me van mijn eigen afwijking bewust werd, maar wel dat ik oud genoeg was om te beseffen dat het een verborgen iets moest zijn. In mijn jonge jaren was ik al net zo nietsvermoedend als mijn ouders. Welk kind schrikt nooit eens gillend wakker uit een nare droom? Het duurde lang voordat het tot me doordrong dat mijn dromen anders waren. Dat ze altijd over de explosie gingen, ik altijd over een storm droomde die pas de volgende avond zou komen, dat de details en taferelen hetgeen wat ik wist over mijn eigen dorp met zijn, zeg veertig stenen cottages rond de groene brink met de stenen waterput, veruit oversteeg. Deze ondiepe vallei, met zijn huizen en de houten stallen op zo'n dertig meter van de rivier en hoog genoeg gelegen om niet te worden overstroomd door het water dat elke winter de velden overspoelde en vruchtbaar slib achterliet, was het enige wat ik kende. Maar mijn dromen bruisten van onbekende landschappen en vreemde gezichten. Forten die wel tien keer uittorenden boven onze eigen kleine huisjes met hun ruw geschaafde houten vloeren en lage plafondbalken. Steden met straten die zelfs breder waren dan de rivier en kolkten van de mensenmassa's.

Toen ik eenmaal oud genoeg was om me hierover te verwonderen, realiseerde ik me inmiddels ook dat Zach elke nacht ongestoord sliep. Ik leerde mezelf aan om stilletjes te blijven liggen en mijn panniekerige ademhaling tot rust te brengen. Toen de visioenen zich ook overdag begonnen te manifesteren, vooral die van de verzengende flits van de explosie, leerde ik mezelf aan het niet uit te schreeuwen. De eerste keer dat vader ons stroomafwaarts meenam naar Haven, herkende ik het levendige marktplein uit mijn dromen, maar toen ik zag dat Zach mijn vaders hand vastgreep en aarzelde, deed ik net als hij en staarde ik als verbijsterd om me heen.

Onze ouders wachtten af. Net als alle ouders timmerden ze slechts één ledikant voor ons beiden, ervan uitgaand dat zodra we eenmaal van de borst en van elkaar gescheiden waren, een van ons het huis ging verlaten. Toen we, drie jaar oud, innerlijk nog altijd koppig met elkaar vergroeid bleken, fabriceerde vader een paar grotere bedden

voor ons. Hoewel onze buurman Mick in de hele vallei bekendstond om zijn timmermanskunst, riep vader ditmaal niet zijn hulp in maar ging hij op het ommuurde erfje achter het keukenraam bijna stiekem zelf aan de slag. Telkens wanneer mijn scheve, houtje-touwtjesbed weer eens kraakte, herinnerde ik me mijn vaders blik toen hij de bedden de kamer in sleepte en ze zo ver mogelijk uit elkaar plaatste als de smalle ruimte toeliet.

Vader en moeder praatten nog zelden tegen ons. Het waren de jaren van de droogte, toen alles op rantsoen was, en het leek alsof zelfs woorden schaars waren geworden. In onze vallei, waar de laaggelegen akkers elke winter wel een keer werden overstroomd, verschrompelde de rivier tot een lusteloos beekje, met de bedding links en rechts gecraqueleerd als oud aardewerk. Zelfs in ons welvarende dorp was er niets meer over. De eerste twee jaar leverden slechts een magere oogst op en het derde regenloze jaar op rij groeide er helemaal niets. We teerden op opgepotte munten. De gortdroge akkers werden kaalgeharkt door stofstormen. Een deel van het vee stierf, er was geen diervoeder te koop, zelfs niet voor degenen die munten hadden. Meer naar het oosten stierven zelfs mensen, zo werd gezegd. De Raad stuurde patrouilles naar alle dorpen om die tegen de aanvallen van Omega's te beschermen. Het was tijdens de zomer toen Haven en de meeste grotere Alfa-steden werden ommuurd. Maar de enige Omega's van wie ik in die tijd een glimp opving terwijl ze op weg naar toevluchtsoorden onze dorpen passeerden, zagen er te mager en te vermoeid uit om ook maar een bedreiging te vormen.

Zelfs toen de droogte ten einde was, gingen de patrouilles door. En ook aan de oplettendheid van vader en moeder veranderde niets. De kleinste discrepantie tussen ons werd voorvoeld en aangegrepen om onder de loep te worden gelegd. Toen we allebei winterkoorts kregen, hoorde ik mijn ouders urenlang discussiëren over wie wie had aangestoken. Ik moet een jaar of zes, zeven zijn geweest. Door de vloer van onze slaapkamer heen hoorde ik mijn vader in de keuken onder ons op luide toon volhouden dat ik de vorige avond rode konen had gehad, een dikke tien uur voordat zowel Zach als ik perfect eendrachtig met hoge koorts wakker was geworden.

Dat was het moment waarop het voor mij duidelijk werd dat vaders waakzaamheid geen gewone humeurigheid, maar wantrouwen

was; dat moeders oplettendheid iets anders behelsde dan moederlijke bezorgdheid. Zach liep altijd achter vader aan, de hele dag: van de bron naar de akkers naar de stal. Toen we ouder werden en vader ons niet langer kon velen, begon hij Zach weg te bonjouren, riep hij tegen de jongen dat hij naar huis moest gaan. Maar telkens weer verzon Zach een excuus om achter zijn vader aan te lopen. Sprokkelde hij losse takken uit het akkermaalsbosje stroomopwaarts, dan sleurde Zach me mee om te zoeken naar paddenstoelen. Was vader maïs aan het oogsten, dan stond Zach opeens te trappelen om het kapotte hek naar de belendende akker te repareren. Hij bleef veilig op een afstandje, maar kleefde als een merkwaardige, verdwaalde schaduw aan onze vader.

's Avonds kneep ik mijn ogen dicht als vader en moeder het weer eens over ons hadden. Alsof daarmee de stemmen die door de vloerplanken omhoogdreven, konden worden buitengesloten. Vanaf de andere muur kon ik het ontspannen ritme van Zachs ademhaling horen en dat hij wat ging verliggen. Of hij werkelijk sliep, of slechts deed alsof, kon ik niet zeggen.

'Je hebt iets nieuws gezien.'

Mijn blik dwaalde over het grijze plafond om de ogen van de Biechtmoeder maar te kunnen vermijden. Zo waren haar vragen altijd: op de man af, voldongen, alsof ze alles al wist. Natuurlijk, van het tegenovergestelde kon ik nooit uitgaan. Ik wist zelf hoe het was om een glimp van andermans gedachten op te vangen, of wakker te worden met herinneringen die niet de mijne waren. Maar de Biechtmoeder was niet zomaar een ziener, zij hanteerde haar kracht bewust. Altijd wanneer ze mijn cel bezocht, voelde ik haar geest de mijne omcirkelen. Ik weigerde steevast met haar te praten, maar ik wist nooit precies in hoeverre het me lukte om iets voor haar verborgen te houden.

'Alleen de klap. Zoals altijd.'

Ze ontvouwde haar handen, en vouwde ze weer. 'Vertel me iets wat je me niet al twintig keer hebt verteld.'

'Er is niets. Alleen de klap.'

Ik bestudeerde haar gezicht, maar daarop viel niets af te lezen. Ik ben het verleerd, dacht ik bij mezelf. Te lang in de cel, afgezonderd

van anderen. En de Biechtmoeder was ondoorgrondelijk. Ik probeerde me te concentreren. Haar gezicht was bijna net zo bleek als het mijne na al die lange maanden in de cel. Omdat de rest van haar gelaat zo rimpelloos was, viel het brandmerk op haar gezicht juist meer op dan bij anderen. Afgezien van het vlamvend rode, samentrekkende litteken midden op haar voorhoofd was haar huid zo glad als een door rivierwater gepolijste kiezel. Haar leeftijd liet zich lastig raden. Als je haar gewoon even aankeek, zou je denken dat ze net zo jong was als Zach en ik. Maar voor mij leek ze tientallen jaren ouder: het was de indringende blik, de krachten die ze slechts met moeite verborgen wist te houden.

‘Zach wil dat je me helpt.’

‘Zeg hem dan dat hij zelf moet komen. Zeg hem dat hij me moet opzoeken.’

De Biechtmoeder schoot in de lach. ‘De bewakers vertelden me dat je de eerste weken zijn naam schreeuwde. Denk je zelfs nu, drie maanden later, nog echt dat hij zal komen?’

‘Hij komt,’ antwoordde ik. ‘Vroeg of laat zal hij komen.’

‘Daar lijk je van overtuigd,’ was haar reactie. Ze keek me wat schuin aan. ‘Je weet zeker dat je dat wilt?’

Nooit zou ik haar willen uitleggen dat het geen kwestie was van willen, net zomin als dat het de wens is van een rivier om stroomafwaarts te vloeien. Hoe kon ik haar duidelijk maken dat hij mij nodig had, ook al was ik degene die opgesloten zat?

Ik probeerde van onderwerp te veranderen.

‘Ik weet niet eens wat u wilt,’ zei ik. ‘Of wat u denkt dat ik in mijn mars heb.’

Ze rolde met haar ogen. ‘Je bent net als ik, Cass. Wat dus betekent dat ik weet wat je allemaal in je mars hebt, zelfs al wil je dat niet toegeven.’

Ik probeerde een strategische concessie. ‘De laatste tijd vaker. De klap.’

‘Helaas betwijfel ik of je ons veel waardevolle informatie kunt verschaffen over iets wat vierhonderd jaar geleden is gebeurd.’

Ik voelde haar geest aan mijn gedachten plukken. Alsof vreemde handen mijn lichaam aanraakten. Ik probeerde haar ondoorgrondelijkheid te imiteren, mijn geest op slot te zetten.